

Константин Величков

XXXIV. Вълните спят...

Вълните спят, залени с светлина
под юлските нажежени лъчи,
не видят се разперени платна
на ладия, ни птица да хвърчи.

Небе, море се гледат отдалек
кат неподвижни две огледала;
въздухът само, като че от пек,
трепери над горещата скала.

Вред тишина, не чуй се шум, ни глас;
над морната природа вцепенена
смъртта прелита сякаш в този час;

и в мен замират мисъл, воля, страст,
като в нирвана някаква блажена
да се пренасям с цялата вселена.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6366>]